

JOTAIN OUTOA ON TEKEILLÄ

Aamu luikerteli sisään huoneeseen ikkunaverhojen lomasta. Se eteni ensin varovaisesti, kuin kokeillen, mutta pian jo rohkeammin. Auringonvalon ensisäteet alkoivat kutittaa Milannan jalkapohjia. Valo liikkui niistä kohti kainaloita, tavoitti päälleen. Milanna kääntyi vuoteellaan ja venytteli unisena raajojaan auringon lämmössä.

Säteet kietoutuivat nilkkojen ja ranteiden ympärille, nykivät hereille.

Kun Milanna lopulta havahtui, hänen koko vartalonsa kutisi. Hän huomasi raapivansa ihoaan vimmatusti, mutta mikään ei autanut. Kutina ei ollut iholla vaan sen alla.

Mitä kummaa?

Milanna nousi istumaan ja vilkaisi huoneen toiseen laitaan. Timin sänky oli tyhjä. Ja petaamatta, Milanna nyrpisti nenäänsä.

Sitten kutina paheni, muuttui kihelmöinniksi. Milanna pomp-pasi ylös vuoteestaan ja rynnisti alakertaan kuin yrittäen karistaa

kutinan kannoiltaan. Hän syöksyi suoraan ovelle ja kiskaisi sen auki. Muutamalla harppauksella hän oli takapihalla, oman ketunkolonsa edessä. Pieni maja nökötti paikoillaan hieman apeana.

Ketunkolosta oli viime aikoina tullut Timin piilopaikka.

”Timi”, Milanna sanoi vaativalla äänellä. ”Oletko siellä?”

Ensin ilmassa väreili pelkkää hiljaisuutta. Sitten kuului varovainen, myöntävä murahdus.

Milanna kumartui ja konttasi sisään. Yhdessä he mahtuivat kooloon vain vaivoin. Tosin, jos joku olisi sattunut vilkaisemaan pienen majaan sisälle, hän olisi nähnyt siellä vain yhden hahmon. Milanna oli nimittäin täysin näkymätön. Tämän lisäksi tavalliset vaatteet muuttuivat hänen päällään näkymättömiksi. Milanna jouduikin käyttämään kuparisia vaatteita tehdäkseen itsensä näkyväksi. Kupari oli ainoa aine, joka ei reagoinut näkymättömyyteen. Vielä hän ei kuitenkaan ollut pukeutunut kuparipukuaan, vaan oli tavallisesa dinosauruskuvioisessa pyjamassaan.

Timi istui kolon nurkassa jalat koukussa ja kädet nyrkkiin puristettuina. Ärtymys varisi Milannan kasvoilta kuin pöly tuulessa.

”Tunnetko sinäkin sen?” hän kysyi, vaikka tiesi vastauksen pelkästään katsomalla Timiä.

Timi avasi vasemman nyrkkinsä. Kämменellä lepäsi Timin oma taikakivi, keltaiselta sammakolta saatu kivettynyt sammakonkutu. Sen keltainen raita välkehti hämärässä kolossa. Milanna työnsi nenänsä lähemmäs kiveä ja henkäisi.

”Sehän tärisee!”

Timi hipaisi kivellä varovasti Milannan käsivartta. Milanna sävähti. Kivi oli polttavan kuuma!

”Heräsin aamulla outoon kutinaan”, Timi sanoi. ”Tunsin heti, että jokin oli vialla. Otin kiven käteeni ja se alkoi kuumeta. Hetki sitten alkoi tuo tärinä.”

”Luuletko, että minunkin kiveni tärisee?” Milanna kysyi. Timi katsoi ystäväänsä tiiviisti silmiin – se oli mahdollista, sillä Timi oli ainoa ihminen maailmassa, joka pystyi näkemään Milannan. He olivat tutustuneet joitakin kuukausia sitten, kun Timi oli putkah-
tanut Milannan elämään ja kertonut hänelle Näkymättömien kaupungista, jossa ainoastaan hän oli näkyvä ihminen. Timi oli vienyt Milannan kotikaupunkiinsa, jossa hän oli oppinut, että näkymättömyys johtui keltaisen sammakon vuosisatoja sitten asettamasta loitsusta. Näkymättömien kaupunki oli kiehtova paikka, mutta kaikki oli muuttunut, kun Timi oli kadonnut ja jättänyt Milannan yksin. Milanna oli tehnyt vaikean matkan kaupungin vieressä olevalle Sammakkovuorelle saadakseen oman taikakiven, jonka avulla palata kotiin. Milanna oli tavannut pahamaineisen keltaisen sammakon ja saanut oppia, etteivät asiat olleet niin kuin näkymättömät uskoivat. Lopulta Milannan onnistui päästä kotiin, ja he olivat Timin kanssa sopineet ja päättäneet olla ystäviä.

”On vain yksi tapa saada se selville.”

Lapset kömpivät ulos ketunkolosta ja juoksivat takaisin ylä-

kertaan. Milannan vatsassa lepatti sata perhosta ja silmäkulmaa nyki. Huoneen nurkassa oli valkoinen puuarkku, joka oli koristeltu köynnösmaalauksilla. Milanna laskeutui polvilleen arkun eteen ja avasi sen. Pohjalla oli pieni korurasia, jonka sisällä arvokas taikakivi lepäsi.

Kun sormet osuivat kiveen, se lämpeni heti. Milanna puristi kiven nyrkkiinsä ja tunsu sen tärinän. Hän katsoi Timiä silmät suuriina ja nyökkäsi.

”Mitähän tämä tarkoittaa?” Milanna kuiskasi.

Timi istahti lattialle ja tarkkaili omaa kiveään. Huoneessa kuului vain kahden lapsen tiivis hengitys.

”Luulen, että jokin Näkymättömien kaupungissa on muuttunut. Jotain on mennyt vikaan.”

Vastauksen kuultuaan molemmat kivet alkoivat säihkyä. Tärinä vaimeni.

”Luulen että olet oikeassa”, Milanna nyökkäsi päättäväisesti.

”Meidän täytyy palata sinne.”

